

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Koekoekzang en de Milaan. Verleden jaar werd in „De Levende Natuur” de vraag geopperd of de koekoek met open- danwel met gesloten bek „koekoek” roept. Daar dit vraagstuk waarschijnlijk niet zoo dadelijk opgelost zal zijn, neem ik de vrijheid U daarvan mijn onderzinking mede te delen. Zondag 21 Mei '39 heb ik een koekoek op 'n paar meter afstand waargenomen en ik kan definitief zeggen, dat deze koekoek riep met gesloten bek. Zoo ik nog 'ns anders waarneem zal ik U dat berichten. Verder meen ik U ook als bijzonderheid mede te kunnen delen, dat ik Zondag 21 Mei j.l. de Milaan (*Milvus milvus*) heb waargenomen tusschen Tilburg en Oisterwijk, waar hij verdreven werd door 'n paar kraaien en grutto's. Hoewel het thans volop broedtijd is, lijkt het mij toch, dat deze vogel nog op trektocht was.

Tilburg.

JOS. PROBST JR.

De moderne Houtduif. Een houtduivenpaar heeft een nest gebouwd op een kast van ons Amsterdamsche stads-balconnetje. Het eerst werden we opmerkzaam gemaakt, doordat we elken morgen bij zonsopgang geweekt werden door hun doordringende gekoer; daarop zagen we ze ook af- en aanvliegen met nestmateriaal. Het dak van de kast ligt afschots, zoodat het nest op een morgen onder het gewicht van de duif er af gleed en op het balcon viel met een merkwaardig harde tik. En geen wonder, want het bestond geheel en uitsluitend uit metaaldrad, dik en stug antennedraad en antennebevestigingsdraad, dat te kust en te keur op de platte daken en schoorsteen te vinden is, met stukjes verroest kippengaas er door, alles totaal onbuigbaar voor de duiven, maar met enkele dunne en soepelere omwonden koperdraad er tusschen (spoelendraad). Er was niet één takje of strootje bij. Het geheel woog ruim een half pond. Onmiddellijk na het afvallen van het eerste nest hebben ze een tweede op dezelfde plaats gemaakt van precies hetzelfde materiaal, weer ruim 300 gram. Dit heb ik door een voorgespijkerd plankje tegen afschuiven beveiligd. Tot eierleggen zijn de duiven niet gekomen. Ze zijn ook erg vaak verstoord door de poes en door huishoudelijke bezigheden vlak onder hun bereik.

Beter is het gegaan met een merelnest op ons andere balcon, dat goed verstopt zat boven op het opgetrokken markies. Daarin waren, behalve veel takjes en rottende bladerenmassa van een naburig plat dak, ook enkele geïsoleerd-koperen geleidingsdraadjes (spoelendraad) verwerkt. Die merels hebben hun vier jongen zonder ongevallen grootgebracht op 1½ m van de drukke keukendeur. Met de droogte in deze Mei-maand heeft het hun wel veel moeite gekost steeds voldoende wormen te vinden!

Direct na het uitvliegen van de jongen, hebben de merels verwoede gevechten moeten leveren tegen de katten; dikwijls zagen we de vier merels van twee paren samen een kat op de vlucht jagen. Het mannetje van ons paar heeft bij zoo'n gevecht z'n staart verloren.

Mei 1939.

J. HEIMANS.

Rode knooppier in gevangenschap. Een terrarium heb ik tot kunstnest voor mieren ingericht. Geen officiële dus, zoals het glasn timer van Wasmann, maar op m'n eigen manier. Misschien heb ik hierdoor juist andere waarnemingen gedaan. In een flink aquarium bracht ik een laag zand van ongeveer 2 d.m. Hierin maakte ik aan de voorkant een kuil, die door de glaswand goed te zien was, en dekte die af met een steen. Ik leidde er enige glazen buisjes naar toe, eveneens vlak langs de glaswand en bracht er een nest rode knooppieren in.

De tweede dag vond één het sponsje met suikerwater. Ze liep enige malen druk heen en weer, proefde er van, likte de spriet af, ging haastig naar het nest. Onderweg ontmoette zij een andere mier, die ze vluchtig met de spriet op de kop klopte. Een poosje later waren er meer bij het sponsje, hoewel niet heel veel. Trouwens, ik heb nooit veel mieren tegelijk bij het sponsje gezien en er waren toch, naar schatting, veel meer dan duizend.

De eerste tijd wisten ze met hun doden geen weg. Ze werden ergens in een hoek neergelegd, maar daarna door een ander telkens weer versjouwd; soms liepen ze er mee tegen het glas op, en dan weer terug. Op 't laatst bracht er één ze op de rand van het glas, het was een lastig werkje al die doden een voor een naar boven te brengen. Toevallig ziet een ander bij het langs gaan ze liggen en brengt er enkelen terug. Toen ik eindelijk de lijkjes van de bovenrand weghaalde, werden ze daar voorgoed neergelegd, ook de resten van hun prooi.

De glazen buisjes werden dichtgestopt met aarde, nadat de mieren eerst zelf gangen hadden gemaakt. Eén werd er echter vrijgelaten. Behalve met zand, had ik ook nog een klein gedeelte met bosaarde bedekt. Het was opvallend, dat ze juist deze plek vooral gebruikten.

Eens zag ik er wel honderd bezig zandkorrels wegdragen van tussen de glaswand en een buisje. Wat was het geval? Er zat een slakje, maar dat konden ze vanwege het mulle zand niet naar boven trekken. Door het wegdragen van het zand maakten ze op 't laatst een schuine op-